

متن پرسش

عرض سلام و ادب محضر استاد طاهرزاده عزیز: اسعد الله ایامکم. استاد اگر کسی نسبت به یکسری از نظرات، رفتارها، قوانین یا مناسبات موجود در جمع دوستانش نظر مخالفی داشته که به نظرش حق است و آن را اظهار کند و گاهاً باعث ناراحتی و دلخوری دوستانش شود به نحوی که وی را فردی معترض و ناراضی قلمداد کنند، آیا این حس درونی و اظهار نظر مخالف، امری به جاست یا کاری زشت است که شیطان آن را در نظرش زیبا جلوه داده است؟ (برای روشن شدن بحث فرض بفرمایید که در گروه دوستانه قرار شده قرض الحسنه ای راه اندازی شود و هر بار با قرعه کشی به کسی وامی تعلق بگیرد ولی این قرعه کشی توسط یک نفر که مورد شناس همه نیست در غیاب بقیه انجام شده و نتیجه اعلام می‌شود. حال اگر فرد اعتماد نداشته و اعتراض کند و بخواهد که قرعه کشی به صورت حضوری انجام گیرد آیا خواسته اش ناحق است؟ یا مثلاً چند نفر در جمع قرار بگذارند که هر گروه دوستانه ای در فضای مجازی شکل می‌گیرد باید این افراد به عنوان ناظر حضور داشته باشند درحالیکه حضورشان لزومی ندارد، آیا اعتراض به حضور این افراد حق هست؟ یا مثلاً برای حذف برخی اعضای گروه شرایطی اعلام می‌شود که منطقی نیست، آیا اعتراض به این شرایط حق هست یا اینکه کلاً در چنین مواردی بهتر است انسان تغافل کرده و با وجود نارضایتی قلبی، عبور کند؟) اساساً این اخلاق و رفتار ریشه در کدام رذیله یا فضیلت اخلاقی دارد و اگر رذیله است راه درمان آن چیست؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: چرا انسان به صورتی دوستانه و با دلیل، حرف خود را در جمع دوستان نزند؟! نهایتاً اگر پذیرفته نشد، همچنان دوستی را حفظ می‌کند بدون آن که جمع را ترک نماید. موفق باشید